

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. T., narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Kateřinou Rychterovou, advokátkou
sídlem Kpt. Jaroše 317/24, 27 601 Mělník

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j.
KUUK/030642/2020/DS/Hac, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 7. 2020, č. j.
KUUK/112261/2020/DS/Hac

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j. KUUK/030642/2020/DS/Hac, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 13. 7. 2020, č. j. KUUK/112261/2020/DS/Hac, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“) ze dne 3. 12. 2019, č. j. MULTM/0080899/19/DOPPR/VTi. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Těchto přestupků se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 21. 7. 2019, kolem 22:15 hodin řídil motorové vozidlo Škoda Fabia, registrační značky X po pozemní komunikaci v obci Štětí a při projíždění ulicí Dohnalova a následném parkování byl spatřen hlídkou Městské policie Štětí, kdy při jízdě držel v ruce mobilní telefon. Následně byl v blízkosti domu č. p. 666 touto hlídkou kontrolován a při této kontrole neměl u sebe a nepředložil řidičský průkaz. Při prováděné kontrole, byl žalobce strážníky i přivolanou hlídkou Obvodního oddělení Policie České republiky Štětí opakovaně vyzýván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění požití alkoholu v dechu, které se však i přes poučení odmítl podrobit.

2. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení. Žalobce v případě nerozhodnutí výše uvedeným způsobem alternativně navrhl, aby bylo upuštěno od trestu uloženého napadeným rozhodnutím, nebo aby byl žalobci z rozhodnutí soudu uložený trest snížen v mezích dovolených zákonem.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že z provedeného dokazování vyplynuly dvě verze skutkového děje, přičemž městský úřad se neodůvodněně přiklonil k verzi vyslechnutých strážníků Městské policie Štětí, i přes skutečnost, že ve svém rozhodnutí konstatoval, že jejich výpovědi jsou vnitřně i vzájemně rozporné. Uvedl, že úředním záznam, na který svědci odkazovali, nemůže být dle § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), použit jako důkazní prostředek, tedy nelze na něj v rozhodnutí odkázat a jakkoliv k němu přihlížet.
4. Za nepřiléhavý označil odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. Dle žalobce byli svědci zainteresovaní na věci, jelikož jejich výpověď mohla být ovlivněna snahou zakrýt vlastní nezákonný postup. Dále namítal, že k objasnění rozporů ve výpovědích svědků navrhl výslech svědka, avšak žalovaný tento návrh nerefleктоval, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.
5. Žalobce dále nesouhlasil s právním výkladem žalovaného, že silniční kontrola je prováděna vždy až po skončení jízdy řidičem motorového vozidla. Konstatoval, že výzva k podrobení se orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi byla vůči němu učiněna s odstupem několika desítek minut od skončení jízdy motorovým vozidlem, tudíž tato výzva nebyla učiněna v souladu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Uvedl, že důkazy obsažené ve spise nijak nevypovídají o událostech odehrávajících se v mezidobí od ukončení jízdy do okamžiku učinění předmětné výzvy, jelikož videozáznam byl pořízen s odstupem několika desítek minut od skončení jízdy. Odmítnutí podrobit se orientační dechové zkoušce tak bylo dle žalobce na místě. Dodal, že k tomuto opakovaně poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, s jehož závěry se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak

nevypořádal, v čemž žalobce spatřoval nepřekoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

6. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 54, který se zabýval prováděním lékařského vyšetření dle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. Podotkl, že tvrzení svědků jsou účelová, neboť z videozáznamu je zřejmé, že žalobce byl zcela orientován a rovněž svědek B. popsal způsob jízdy žalobce jako standartní. Žalobce dále uvedl, že na doporučení lékaře musí pravidelně užívat ústní vodu Listerine, kde bylo znalecky prokázáno, že užití ústní vody ovlivňuje výsledky dechových zkoušek na alkoholtestrech, a tedy, že pokud je užitím ústní vody ovlivněno elektronické měření, může být takový dojem činěn i na osobu člověka. Dodal, že § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích považuje za rozporný s článkem 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť toto ustanovení presumuje porušení povinnosti (řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu) aniž by toto bylo obviněnému jakkoliv prokázáno.
7. Namítal, že nebyla vyvrácena jeho výpověď učiněná při ústním jednání dne 23. 9. 2019 a nebylo tedy prokázáno naplnění skutkové podstaty předmětných přestupků. Uvedl, že rozhodnutí je vnitřně rozporné a zmatečné, jelikož v odůvodnění rozhodnutí i v rozdělovníku je žalobce zaměňován s J. T. a rovněž je v rozhodnutí odkazováno na dokumentaci k přestupkům, která má být vedena Policií České republiky pod č. j. KRPU – 126961/PŘ – 2019 – 041014 z data předcházejícího projednávané věci. V případě, že by se jednalo o podklad rozhodnutí, tak žalobce uvedl, že s tímto podkladem nebyl seznámen a nebylo mu umožněno se k němu vyjádřit.
8. Ve vztahu k výrokům o sankci a o povinnosti k náhradě nákladů řízení uvedl, že vytýkaným jednáním nevznikla žádná újma a dále nebylo přihlédnuto k polehčující okolnosti dle § 39 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o odpovědnosti za přestupky“). Uvedl, že zákaz řízení motorových vozidel i finanční sankce by byly pro jeho rodinu zcela likvidační, jelikož denně dojíždí do zaměstnání a má v péči dvě nezletilé děti. Dodal, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že se přestupků dle zákona o provozu na pozemních komunikacích nedopouští pravidelně a přestupky jichž se v minulosti dopustil, byly méně závažné a z uložených sankcí se poučil. K individualizaci ukládané sankce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008, a uvedl, že kritéria stanovená tímto rozhodnutím je třeba aplikovat na veškeré sankce ukládané správními orgány. Poznamenal, že od počátku projednávání věci doznává porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích užitím mobilního telefonu za jízdy a ve vztahu k tomuto porušení své zákonné povinnosti je připraven přijmout zákonem stanovenou sankci.
9. K prokázání jím uvedených skutečností navrhl provést důkaz jeho výpovědí a svědkyně paní L. Š. Dále fotodokumentací osobního motorového vozidla ze dne 21. 7. 2017, videozáznamem ze dne 21. 7. 2019, vyjádřením osoby podezřelé ze spáchání přestupku ze dne 21. 7. 2019, protokolem o ústním jednání ze dne 23. 9. 2019, rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 3. 2017, č. j. P 78/2014-49.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že informace ze svědeckých výpovědí strážníků Městské policie Štětí ze dne 6. 11. 2019 jsou jako důkaz relevantní a na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114. K návrhu na výslech svědka uvedl, že k jeho výsledku nepřistoupil, neboť svědek by nepřinesl žádné nové skutečnosti a ty které by měl svědek potvrdit, již městský úřad řádně odůvodnil. Dodal, že městský úřad postupoval dle zásady volného hodnocení důkazů a dodržena byla rovněž zásada materiální pravdy.
11. Dle žalovaného přistoupili strážníci ke kontrole žalobce v přímé souvislosti s účastí na provozu na pozemních komunikacích, jelikož po celou dobu parkování byl žalobce v zorném poli strážníků, kteří ke kontrole přistoupili po uvedení předmětného vozidla do klidu. Časovou prodlevu mezi zastavením vozidla a provedením kontroly označil žalovaný za nepodstatnou, neboť strážníci žalobce během této doby neztratili z dohledu. Uvedl, že řádně a podrobně provedl analýzu předmětného videozáznamu, na kterém je zřetelná výzva strážníků k dechové zkoušce a neochota žalobce se jí podrobit. Konstatoval, že jednáním žalobce byla jeho vina postavena na jisto a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, označil za nepřiléhavé.
12. K námitce týkající se vnitřní rozpornosti a zmatečnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že k určitým administrativním pochybením došlo. Má však za to, že tyto vady byly zhojeny opravným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2020, č. j. KUUK/112261/2020/DS/Hac, které bylo doručeno žalobci i jeho právní zástupkyni. Žalovaný uzavřel, v řízení bylo postupováno dle zákona, jeho rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a volného hodnocení důkazů. Dospěl k závěru, že postup městského úřadu byl v souladu se zásadou legality. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

13. Žalobce v podané replice uvedl, že oznámení o přestupku ani úřední záznam nemohou sloužit jako důkaz proti obviněnému ze spáchání přestupku a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49. Zopakoval, že v řízení před městským úřadem bylo spolehlivě prokázáno, že výpovědi svědků jsou jak vnitřně, tak vzájemně rozporné a rovněž tak rozporné s dalšími ve spise obsaženými důkazy. Vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného, že výslech navrženého svědka nemohl přinést nové informace, a tedy není pravdou, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž závěr žalovaného, že byl žalobce po celou dobu v zorném poli strážníků vycházení pouze z jejich výpovědí, které nemohou být bez dalšího brány za důkaz skutkového děje. K předmětnému videozáznamu zopakoval, že byl pořízen odstupem několika desítek minut od skončení jeho jízdy a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, označil za přílehlavý. Dle názoru žalobce nebyla opravným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2020 zhojena vnitřní rozpornost a zmatečnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání

14. Při jednání soudu konaném dne 8. 8. 2022 právní zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby, ve znění repliky ze dne 24. 8. 2020. K věci uvedl, že videozáznam, na kterém je zachyceno odmítnutí podrobení se dechové zkoušce žalobcem, neprokazuje, že výzva byla učiněna v časové souvislosti s řízením motorového vozidla. Dodal, že výzva nebyla realizována v souladu se zákonem o silničním provozu. Rozhodnutí označil za nesprávné a

založené na nepřípustných důkazech. K výpovědím strážníků Městské policie Štětí uvedl, že jsou vnitřně rozporné a jsou zřejmě vedeny snahou zakrýt nesprávný úřední postup. Konstatoval, že správní orgány ignorovaly výpověď žalobce a neprovedly ani navrhovaný důkaz výsledkem svědkyně. Žalobou napadené rozhodnutí dle jeho názoru trpí vadou nepřezkoumatelnosti, přičemž žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádali s namítanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Sankci označil za nepřiměřenou až likvidační a poukázal na skutečnost, že žalobci bylo přiznáno částečné osvobození od soudního poplatku.

15. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě ze dne 3. 8. 2020 a uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl po celou dobu v zorném poli strážníků Městské policie, kteří ho viděli telefonovat, a po vystoupení žalobce z vozidla následovala jeho kontrola, jejíž součástí byla i výzva k dechové zkoušce. Navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu a zdůraznil, že není důvod pochybovat o výpovědích strážníků, neboť na rozdíl od žalobce a navržené svědkyně, nemají zájem na věci.
16. K dotazu soudu právní zástupce žalobce sdělil, že netrvá na provedení dokazování listinami ani na výsledku žalobce, jak navrhoval v žalobě.
17. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 3. 2017, č. j. P 78/2014-49 a výsledkem svědkyně L. Š.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 25. 7. 2019 bylo městskému úřadu Městskou policií Štětí, doručeno oznámení o dopravním přestupku č. j. MP889/2019-1, jehož se dopustil žalobce tím, že dne 21. 7. 2019 kolem 22:15 hodin řídil motorové vozidlo Škoda Fabia, registrační značky X po pozemní komunikaci v obci Štětí a při projíždění ulicí Dohnalova a následném parkování byl spatřen hlídkou Městské policie Štětí, kdy při jízdě držel v ruce mobilní telefon, který neodložil ani při vystupování z vozidla. Následně byl v blízkosti domu č. p. 666 touto hlídkou kontrolován a při této kontrole neměl u sebe a nepředložil řidičský průkaz. Při prováděné kontrole, byl obviněný strážníky i přivolanou hlídkou Obvodního oddělení Policie České republiky Štětí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opakovaně vyzýván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění požití alkoholu v dechu, které se však i přes poučení odmítl podrobit.

21. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že městský úřad dne 31. 7. 2019 vydal příkaz č. j. MULTM/0051852/19/DOPPŘ/VTi, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně odpor. Následně dne 26. 8. 2019 nařídil městský úřad ústní jednání na den 23. 9. 2019, na které se dostavil žalobce společně se svojí zmocněnkyní. Poté na den 6. 11. 2019 bylo nařízeno ústní jednání, na které se dostavil substituční zmocněnec žalobce a při kterém byli vyslechnuti svědci, zasahující strážníci. Následně dne 3. 12. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala zmocněnkyně žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Dne 13. 7. 2020 vydal žalovaný opravné rozhodnutí č. j. KUUK/112261/2020/DS/Hac, kterým opravil žalobou napadené rozhodnutí tak, že opravil zřejmé nesprávnosti spočívající v nesprávném uvedení jména žalobce v odůvodnění rozhodnutí a nesprávném uvedení identifikace dokumentace, která byla podkladem pro řízení vedené městským úřadem. Toto opravné rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni žalobce prostřednictvím datové zprávy dne 20. 7. 2020.
22. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
23. Podle § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz.
24. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
25. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
26. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
27. Podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
28. Podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu se zákaz činnosti uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
29. Nejprve se soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval návrh žalobce na výslech svědka a že se nevypořádal se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, na které žalobce odkázal. Žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a zmatečné, jelikož v odůvodnění rozhodnutí je žalobce zaměňován s J. T. a rovněž je v rozhodnutí odkazováno na dokumentaci k přestupkům,

která má být vedena Policií České republiky pod č. j. KRPU – 126961/PŘ – 2019 – 041014 z data předcházejícího projednávání věci.

30. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Žalobci lze částečně přisvědčit v tom, že žalovaný se k předmětnému rozsudku Nejvyššího správního soudu výslovně nevyjádřil, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z důkazních prostředků vyplývá, že žalobce byl po celou dobu svého parkování v zorném poli zasahujících strážníků, kteří viděli žalobce po celou dobu telefonovat a po uvedení předmětného vozidla do klidu a vystoupení žalobce přistoupili k jeho kontrole, tudíž v přímé souvislosti s účastí na provozu na pozemních komunikacích. Dodal, že časová prodleva od zastavení do provedené kontroly nebyla podstatná, jelikož žalobce se od policistů nevzdálil tak, aby ho ztratili z dohledu. Tím žalovaný podle názoru soudu implicitně reagoval na žalobcem uváděné závěry předmětného rozsudku, dle kterého může policista vyzvat řidiče k podrobení se silniční kontrole pouze v přímé souvislosti s účastí na provozu na pozemních komunikacích.
31. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál a v tomto smyslu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
32. K námitce vnitřní rozpornosti a zmatečnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalovaný dne 13. 7. 2020 vydal opravné rozhodnutí č. j. KUUK/112261/2020/DS/Hac, kterým výše uvedené zřejmé nesprávnosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí opravil dle § 70 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí ve znění opravného rozhodnutí ze dne 13. 7. 2020, tedy obsahuje správně uvedené jméno žalobce i označení podkladové dokumentace. Ani v tomto kontextu proto soud nepřisvědčil namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
33. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nereflektoval návrh žalobce na výslech svědka. Soud k tomuto uvádí, že žalobce navrhl výslech předmětného svědka již v řízení před městským úřadem. Městský úřad se k tomuto návrhu žalobce vyjádřil na str. 5 svého rozhodnutí, kde uvedl: „*Co se týká navrhovaného svědka obviněným, k výsledku této osoby správní orgán nepřistoupil. Okolnosti, které by měl svědek potvrdit již správní orgán odůvodnil výše. A to, že výzva k podrobení se dechové zkoušce byla provedena po ukončení jízdy, neboť z logiky věci je zřejmé, že tuto výzvu nelze učinit během jízdy vozidla. Není podstatné, jakou vzdálenost od vozidla obviněný ušel. Obviněný byl řidičem vozidla, a tudíž byla jeho povinnost se po výzvě strážníka městské policie podrobit dechové zkoušce. Není rozhodné, v jaké vzdálenosti od vozidla byla výzva učiněna, nýbrž, že učiněna byla a obviněný byl povinen se dechové zkoušce po této výzvě podrobit, což odmítl. Správní orgán je přesvědčen, že tento svědek by nepřinesl žádné nové skutečnosti.*“ K tomuto žalobce v odvolání pouze uvedl, že důkazní návrh výpovědi svědka městský úřad nepřípustně zamítl. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí k návrhu na výslech svědka konkrétně nevyjádřil, ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný postupem městského úřadu zabýval na str. 6 svého rozhodnutí, když uvedl, že důkazní materiály jsou dostačující k prokázání viny žalobce, městský úřad dostál své povinnosti zjistit přesně a úplně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomuto soud uvádí, že ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na odvolání, přičemž není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil.

34. Žalobce namítal, že městský úřad vycházel z oznámení o přestupku, které nelze použít jako důkaz. Při posuzování této námítky soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 226/2016-33, podle kterého i z úředních záznamů a oznámení o přestupku, které se netýkají podání vysvětlení, lze ve správním řízení čerpat informace, např. o souřadnicích GPS či o postupu v řízení. Použitelností úředních záznamů se Nejvyšší správní soud zabýval taktéž v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, kde uvedl: „*Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014 - 48). Judikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřícího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, body 10 - 11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.“ Zdejší soud se z výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a neshledal žádný důvod se od nich jakkoli odchýlit. Dále soud doplňuje, že v předmětné věci byli vyslechnuti oba svědci, strážníci městské policie a oznámení o přestupku bylo možné použít jako jeden z podkladů rozhodnutí.*
35. Ve vztahu k námitce žalobce týkající se výzvy k dechové zkoušce soud předně uvádí, že žalobce nijak nepopíral skutečnost, že k dechové zkoušce byl vyzván a že její provedení odmítl. Z výpovědí svědků, zasahujících strážníků I. Č. a M. B., je zřejmé, že spatřili žalobce, který jako řidič vozidla telefonoval. Poté žalobce zaparkoval vozidlo, přičemž nadále telefonoval, z vozidla vystoupil a následně byla svědky zahájena kontrola. Jelikož svědci cítili ze žalobce alkohol, vyzvali jej k podrobení se dechové zkoušce. V dané souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63, kde bylo uvedeno, že „(...) je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezespornou takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou děletrvající činností či dějem.“ V rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60 Nejvyšší správní soud, uvedl: „*Řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.*“ Z výše popsaného skutkového děje je zřejmé, že žalobce zaparkoval předmětné vozidlo, vystoupil z něj, načež strážníci městské policie přistoupili k jeho kontrole, v rámci které jej vyzvali k

provedení dechové zkoušky. V tomto shrnutém skutkovém ději zdejší soud spatřuje bezprostřední souvislost s řízením motorového vozidla, neboť nedošlo k přetržení vzájemného vztahu mezi řízením vozidla a výzvou policistů.

36. Poté se soud zabýval souborem námitek týkajících se výpovědí svědků, zasahujících strážníků městské policie.
37. O věrohodnosti výpovědí strážníků soud neměl pochybnosti. V případě výpovědi policistů formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, následující myšlenku: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“*
38. V posuzovaném případě ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné konkrétní pochybnosti o věrohodnosti či nestrannosti strážníků a nebyl zjištěn žádný jiný motiv než výkon služby. Nejednalo se ani o přílišnou horlivost strážníků. Zasahující strážníci nemohli vědět, koho kontrolují pro podezření ze spáchání přestupku užití telefonního přístroje nebo jiné hovorového nebo záznamového zařízení řidičem při jízdě vozidlem. Svědci byli dva, a to strážníci městské policie. Významné je to, že spáchání jednoho z přestupků byla zaznamenána na videozáznamu, který potvrdil svědecké výpovědi strážníků. Nepodstatné detaily, které si svědci nepamatovali, nemohly vnést pochybnosti do zjištěného skutkového stavu, ani zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí. Soud rovněž přihlédl k tomu, že strážníci potvrdili skutečnosti uvedené v úředním záznamu; před výsledkem přitom byli poučeni o následcích křivé výpovědi. Výpovědi svědků rovněž byly dostatečně obsáhlé a konkrétní, a pouze neodkazovali na úřední záznam, ale vyjadřovali se k věci samé.
39. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, soud uvádí, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že výzva k provedení dechové zkoušky je opodstatněná v případě, kdy na základě indicíí vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Jak již soud výše uvedl, ve svých výpovědích strážníci shodně uvedli, že z žalobce cítili alkohol a proto pojali podezření, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a vyzvali jej k podrobení se dechové zkoušce. Podezření strážníků potvrzuje i videozáznam, na kterém je zachycen žalobce, přičemž jeho chování (kolíbavý postoj, přivírání očí) vyvolává podezření, že požil alkohol.
40. K tvrzení žalobce, že důkazy obsažené ve spise nijak nevypovídají o událostech odehrávajících se v mezidobí od ukončení jízdy do okamžiku učinění předmětné výzvy, jelikož videozáznam byl pořízen s odstupem několika desítek minut od skončení jízdy, soud uvádí, že průběh událostí vyplývá jak z výpovědí svědků a z oznámení o přestupku ze dne 21. 7. 2019, tak i z výpovědi žalobce učiněné při ústním jednání dne 23. 9. 2019. Sám žalobce podrobně popsal průběh předmětné události, když uvedl: *„Jel jsem v ulici*

Dohnalova ve Štětí ve vozidle ŠKODA FABIA, reg. značky X a přiznávám, že jsem v ruce držel telefon. Normálně jsem zaparkoval, zamkl jsem auto a šel jsem domů. Vytahoval jsem z kapsy klíče, že si odemknu vchod a stál u mě strážník městské policie, že mám jít zpátky na chodník. Od spatření městskou policií a vyzvání k předložení dokladů mohlo trvat cca 5-7 minut. Začal na mě, že jsem telefonoval za jízdy, což jsem přiznal. Pak chtěli občanku, kterou jsem u sebe neměl. Tak si mě prověřovali přes vysílačku. To vše trvalo asi dvacet minut nebo půl hodiny. Pak mě rozebírali, jestli mám řidičák a všechny doklady, což jsem nechápal proč. Pak mi řekli, že bych měl dýchnout. Nač jsem odpověděl, že nevidím jediný důvod, proč bych měl. Vyzvali mě, abych se odebral s nimi k jejich zaparkovanému vozidlu k Tesco, což je asi 500 metrů. Jejich výzvu jsem uposlechl a šli jsme k vozidlu městské policie. Tam mi dali nějaký papír, ať se vyjádřím k tomu, jestli jsem držel mobilní telefon za jízdy, tak jsem tam napsal, že ano. Pak jsem se zeptal, jestli je to všechno, jestli můžu jít a bylo mi řečeno že ne, že přijede státní policie. Objevilo se auto státní policie, vystoupil policista a zeptal se strážníka městské police – „Odmítl?“. Strážník městské policie řekl, že ano, tak ten státní nasedl do auta a odjel. Na tento popud mě strážníci městské policie poslali domů. Když jsem přicházel domů, tak přišel jeden strážník městské policie, vyfotil si mé vozidlo a odjeli. Já jsem šel domů a tím to skončilo.“ Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem není námitka důvodná.

41. K námitce rozpornosti § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích s článkem 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že předmětné ustanovení zákona o pozemních komunikacích nepresumuje porušení povinnosti, spočívající v řízení pod vlivem alkoholu jak nesprávně dovozoval žalobce. Přestupkem podle tohoto ustanovení je samotné odmítnutí zkoušky, bez ohledu na to, jaký by byl její výsledek. Tato námitka není důvodná.
42. Dále se soud zabýval námitkou údajného nenaplnění skutkové podstaty předmětných přestupků. Soud předně uvádí, že naplněním skutkové podstaty ve vztahu k přestupku telefonování za jízdy se nezabýval, jelikož se žalobce ke spáchání tohoto přestupku doznal jak ve správním řízení, tak i v žalobě. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu soud uvádí, že z obsahu správního spisu v tomto směru jednoznačně vyplývá, že dne 21. 7. 2019 kolem 22:15 hodin, v ulici Dohnalova před č. p. 666 ve Štětí, byl žalobce spatřen hlídkou městské policie, která po zaparkování vozidla žalobcem přistoupila k jeho kontrole, během které žalobce odmítl výzvu k provedení orientační dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu. Pro učinění závěru o tom, že žalobce spáchal dotyčný přestupek, jsou dle názoru soudu klíčové svědecké výpovědi zasahujících strážníků městské policie, které se uskutečnily dne 6. 11. 2019 v rámci řízení před městským úřadem, kdy oba svědci byli náležitě poučeni o následcích křivé výpovědi a rovněž videozáznam, který je součástí správního spisu a z něž je podle názoru soudu evidentní, že žalobce odmítl provedení dechové zkoušky. Z obou svědeckých výpovědí přitom shodně vyplynulo, že strážníci cítili alkohol a proto pojali podezření, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a vyzvali jej k podrobení se dechové zkoušce. Těmito oběma svědeckým výpovědím přitom zcela korespondují listiny obsažené ve správním spise – oznámení o přestupku mj. dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jehož součástí je vyjádření, které žalobce vlastnoručně podepsal a vyjádřil se pouze k přestupku telefonování za jízdy. Soud vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem uzavírá, že žalovaný ani městský úřad nijak nepochybili, pokud žalobce uznali vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Soud dodává, že pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku a jeho právní kvalifikaci není třeba prokazovat, zda obviněný řídil vozidlo pod vlivem alkoholického nápoje nebo ve stavu

vyklučujícím způsobem, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, nýbrž podstatné je to, zda k odmítnutí podrobit se vyšetření ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem, došlo, což se v případě žalobce dne 21. 7. 2019 stalo.

43. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, soud uvádí, že tohoto přestupku se žalobce dopustil jednak tím, že porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (telefonování za jízdy) a dále tím, že porušil § 6 odst. 7 téhož zákona. Z výpovědi svědka I. Č. i oznámení o přestupku vyplývá, že žalobce neměl u sebe a nepředložil řidičský průkaz. Ve vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku, které žalobce vlastnoručně podepsal je v kolonce „totožnost ověřena podle (OP, ŘP, CD, apod.)“ uvedeno „stálá služba MP Štětí, OO PČR Štětí – hlídka“. Z výše uvedeného je zřejmé, že totožnost žalobce nebyla ověřena z řidičského průkazu. Žalobce se ke skutečnosti, že u sebe neměl řidičský průkaz, nijak nevyjádřil, stejně tak se nevyjádřil ani ke skutečnosti, že na předmětném vyjádření u ověření totožnosti není uvedeno číslo řidičského průkazu. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalovaný ani městský úřad nijak nepochybili, pokud žalobce uznali vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud rovněž podotýká, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu postačovalo porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, k čemuž se žalobce opakovaně doznal.
44. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud shrnuje, že správní orgány řádně a v souladu s § 3 správního řádu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a důkazy založené ve správním spisu naprosto jednoznačně prokazují, že byly naplněny skutkové podstaty všech přestupků, jež byly žalobci kladeny za vinu. Soud proto shledal, že správní orgány dostatečně prokázaly, že se žalobce všech přestupků dopustil, a řádně se vypořádaly se všemi objektivně zjištěnými skutečnostmi. Ani tato námitka proto není důvodná.
45. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil námitku žalobce, že na doporučení lékaře musí pravidelně užívat ústní vodu Listerine, kde bylo znalecky prokázáno, že užití ústní vody ovlivňuje výsledky dechových zkoušek na alkoholtestech. Dechová zkouška nebyla provedena, takže její ovlivnění ústní vodou je irelevantní. Pokud jde o podezření z požití alkoholu, tak bylo prokázáno, že takové podezření existovalo, i pokud by ze žalobce svědci cítili ústní vodu. Toto podezření mohlo být vyvráceno právě dechovou zkouškou, kterou žalobce odmítl.
46. K námitce žalobce, že vytýkaným jednáním nevznikla žádná újma a dále nebylo přihlédnuto k polehčující okolnosti dle § 39 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, a že zákaz řízení motorových vozidel i finanční sankce by byly pro rodinu žalobce zcela likvidační, soud předně uvádí, že dle § 39 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je polehčující okolností skutečnost, že pachatel oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal. K tomuto soud uvádí, že žalobce žádný z jím spáchaných přestupků neoznámil a ani nenapomáhal při jejich objasnění, pouze souhlasil s tím, že telefonoval za jízdy. K uloženým sankcím soud konstatuje, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se podle § 125c odst. 5 písm. a) tohoto zákona ukládá pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) tohoto zákona se ukládá za tento přestupek zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona ukládá pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Ukládání správních trestů za dva a více přestupků upravuje § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky následovně: *„Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“ V souladu s tímto ustanovením, které upravuje tzv. absorpční zásadu při ukládání trestů za souběh přestupků, uložily správní orgány žalobci zákaz činnosti v délce čtrnácti měsíců a pokutu ve výši 25 000 Kč. Zákaz řízení byl žalobci uložen při spodní hranici sazby, kdy městský úřad přihlédl k předchozím trestům zákazu činnosti řízení motorových vozidel uložených žalobci. Pokuta byla žalobci uložena na samé spodní hranici sazby, tudíž nižší pokutu by žalobci správní orgány nemohly uložit, a to bez ohledu na jeho osobní a majetkové poměry. Namítanému nezohlednění těchto skutečností proto soud nepřisvědčil. K tvrzení žalobce, že se přestupků nedopouští pravidelně a přestupky jichž se v minulosti dopustil, byly méně závažné a z uložených sankcí se poučil, soud konstatuje, že v evidenční kartě řidiče má žalobce osm záznamů za přestupky, z toho jedenkrát se dopustil řízení vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost – alkohol nad 1 promile, za což mu bylo Okresním soudem v Mělníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

47. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 3. 2017, č. j. P 78/2014-4, upravujícího svěřením dětí do péče žalobce, neboť vzhledem k výši udělené sankce by tento důkaz směřující k prokázání osobní situace žalobce nemohl změnit rozhodnutí soudu. Dále soud neprovedl důkaz výsledkem svědkyně L. Š., a to pro nadbytečnost. Výpovědi strážníků i samotného žalobce se co do zahájení kontroly liší jen velmi nepodstatně, neboť není ve věci rozhodné, zda byl žalobce osloven strážníky přímo u svého automobilu nebo stačil dojít ke dveřím domu, ve kterém bydlel. Ať už soud vychází z verze událostí tvrzené žalobcem či strážníků ve správním řízení, nemá to na právní posouzení tohoto skutkového děje význam, a proto by byl výsledek L. Š., která by měla potvrdit verzi žalobce, nadbytečný.
48. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. srpna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce